

вота си повече във водите на езерото, заляно от слънчевата топлина.

Заедно с племето бягаше и царицата. Тя вървеше след народа и носеше на гърба си единственото свое съкровище — малко чернооко момченце. Главичката му беше украсена с червеникави коси, които светеха като свилени кждрици.

Така вървяха те дълго време из непознатите гори, заобиколени от диви зверове, осмеляни от келави маймуни, които скачаха по клоните над тях.

Победителите не ги оставаха на мира и вървяха след тях и ги гонеха.

На дванадесетия ден дърветата се проредиха и слънцето, като се провираше през листата, огря и оживи бегълците. Те почувствуваха влажен въздух, който им напомни за тяхното езеро. Те разбраха, че наблизо има вода.

Привечер, измжчени и отслабнали, едвам се дожмнаха до брега на една река. Нейните буйни води се разбиваха о скалите и с бесен рев скачаха в една страшна пропаст, като дигаха пяна, прилична на снежна вихрушка.

Белезникав облак се издигаше до самите върхове на дърветата и ронеше ледени капки върху бедните бегълци.

Нима това е същата оная кротка, благословена, мила тяхна вода, която така мирно ги хранеше и леко клатушкеше ноше в тяхното езеро островърхите им рибарски лодки! Със що съ я разсърдили? Или тя, най-вярната им покровителка, сега, разгневена и бясна, им препречва пътя? Победителите продължаваха да ги преследват и вече ги приближаваха.

След дълги размишления, като се посвеща със Силния Дух, който заповядва на хората, изстъпи се отпреде един сух старец, най-умният и стар магьосник от племето. С гърмовит глас, сред пълната тишина, той каза:

— Водата се гневи на нас. Тя няма да ни пощади, додето не ѝ дадем най-милото си, което ни е останало.

И още на часа хората от племето сложиха пред краката на суровия старец, с голяма надежда, послед-